

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΚΛΟΠΗ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ

«ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΛΟΠΗ «ΜΕΡΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙ»... 500 ΛΙΡΕΣ ΑΜΟΙΒΗ Σ' ΕΚΕΙΝΟΝ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΓΕΙΛΗ ΤΟΝ ΚΛΕΦΤΗ ΤΟΥ «ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ» Ή ΘΑ ΣΥΝΤΙΕΛΕΣΗ ΣΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ»...

«Την 1 τρέχ. μηνός και κατά τις 9 έως 10 το βράδυ, εκλάπη από την σύζυγο του λόρδου Καϊνμπουρν λαϊδή Διάνα Καϊνμπουρν ένα μεγάλο γαλάζιο διαμάντι, προσημοσμένο με χρυσή καρφίτσα, τη στιγμή που πήρανε με το άμαξι της από τον δουκό της Κόνιντ.

• Το άμαξι της λαϊδής είχε ξεκινήσει από το Πικαντίλλυ και περνούσε τη στιγμή της κλοπής απ' τη γωνία της οδού Ρέγγεντ και της οδού Όξφορντ, όταν εξαφανα, ένας άνθρωπος τυλιγμένος με ένα μακρύ παλτό και φορώντας ένα πλατύγυρο μαλακό καπέλλο, βοηθούμενος απ' την διχίλη και το βαθύ σκοτάδι, άνοιξε την πόρτα του άμαξιού και ώρμησε πάνω στη λαϊδή.

• Η λαϊδή Διάνα έμεινε βοθή από τον τρόμο της, γιατί ο άγνωστος, σηρίζοντας την κνήμη του περιστρόφου του στον κρόταφο της, άπλωσε τ' άλλο χέρι του κι' άρπαξε το «Γαλάζιο Διαμάντι», που σπινθηροβόλοσε πάνω στο στήθος της, και μάλιστα το τραβήξε τόσο άποτομα, ώστε να σχισθή ο στηθόδεσμος της λαϊδής. «Αιείως κατόπι πήδησε έξω απ' τ' άμαξι κι' έγινε άφαντος. Όλα αυτά έγιναν τόσο γρήγορα, ώστε ο άμαξιάς κι' ο ύπρητής της λαϊδής, που καθόταν πλάι του, δεν κατάλαβαν άπολύτως τίποτε.

• Μόνον όταν σταμάτησε τ' άμαξι μπροστά από μέγαρο του Κόνιντ, ο θυρωρός που άνοιξε την πόρτα του βρήκε τη λαϊδή λυθουμένη!

• Προσφέρουμε λοιπόν άκόμη 1000 λίρες άμοιβή σ' εκείνον που θα πιάση τον κλέφτη και 1500 λίρες άμοιβή σ' εκείνον που θα ξαναβρήθ το πολύτιμο κόσμημα!

Η άγγελία αυτή, τυπωμένη με μεγάλα μαύρα γράμματα, μέσα σε κόκκινο περιθώριο, τοιχοκόλληθηκε στις 8 Φεβρουαρίου σ' όλες τις γωνίες του Λονδίνου.

Πλήθη πολιτών σχηματίσανε μετρός στις άγγελίες όμιλους και συζητούσανε για την πολυμορφία αυτή ύπόθεσι, για την όποια είχαν γράψει στήλες και σελίδες δόξληρες ή έφημερίδες. Η συνθήκες κάτω απ' τις όποιες είχε γίνει η κλοπή, μέσα σε μιá απ' τις κεντροκλίτερες και πλουσιότερες συνοικίες της πρωτεύουσας, ή ύψηλή προσωπικότης της κλαίτσης, τέλος, το κόσμημα αυτό και' έσπυτο, το σπάνιο και βαρύνον, έκουφάνε το ένδοξότερον και την περιέργεια του κόσμου.

Το «Γαλάζιο Διαμάντι» της λαϊδής Καϊνμπουρν συγκαταλεγόταν άνωμασια στα πιο όνομαστία πολύτιμα πετρώματα όλου του κόσμου. Κι' όι Άγγλοι, όπως είνε ύπερήφανοι για τον στόλο τους, την άπέραντη πρωτεϊονιά τους που είνε πάντα σε κήρυα, και τους ποδοσφαιριστάς τους που κερνιά άλλη χώρα δεν έχει σαν κι' αυτούς, έτσι ύπερηφανούνταν και για το «Γαλάζιο Διαμάντι» της λαϊδής Διάνας, που τό θεωρούσαν, μαφορμέ με να ποίμε, σαν ένα μέρος της ένδοξης δόξας τους. Γι' αυτό, κάθε Άγγλος μιλούσε με ύπερηφάνεια και κάτοια εύλαβεα.

Το «Γαλάζιο Διαμάντι» ήταν ένα απ' τα πιο όμορφα εφθήματα των ανθρώπων, μέσα στα τελευταία πενήντα χρόνια. Ήταν έτεξεργασμένο από έναν τεχνίτη περίφημο, ο όποιος κατόρθωσε να τό κάνει πέντε φορές πιο λαμπρό και φωτεινό απ' ότι ήταν τον καιρό που τό βρήκαν. Κι' ο άριστος αυτός τεχνίτης τό κατόρθωσε όλα αυτά, χωρίς να έλαττώθ το βάρος του, που ζύγισε 125 καράτια. Άλλά εκείνο που συντελούσε στη δημοτικότητα που ήταν το γεγονός ότι βοθήθηκε στις Ίνδίες κι' ότι άνηκε σε μιá απ' τις πιο άριστοκρατικές οικογένειες της άγγλικής κοινωνίας.

Μέσα στο μέγαρο του λόρδου Καϊνμπουρν βασίλευε πειά μιá βαθύτατη θλίψη. Ο λόρδος φαινόταν πολύ άπογοητευμένος. Έκεινο που τον έκανε να λιπαίται περισσότερο, δεν ήταν τόσο ή κολοσσιαία ύληκή άπόλεια, όσο το γεγονός ότι από τον καιρό που άνακαλύφθηκε το «Γαλάζιο Διαμάντι», άνιξε στην οικογένειά του, στην άταία έφερενε πάντοτε την εύτυχία.

Περισσότερο άκόμα στοίχισε ή κλοπή του «Γαλάζιου Διαμαντιού» στη λαϊδή Διάνα Καϊνμπουρν. Έπειτα απ' τον τρόμο που δοκίμασε τη στιγμή που έννοιωσε την ψυχική κνήμη του περιστρόφου του κλέφτη στον κρόταφο της, έπειτα απ' τη λιποθυμία της, την έπιασε μιá νευρική ταραχή, τόσο δυνατή, που την ανάγκασε να μείνη κρεβατωμένη τρείς δόξληρες μέρες. Την τετάρτη μέρα απ' την θρασυτατή κλοπή του περιφημού διαμαντιού, την ξαναβρίσκουμε ξαπλωμένη πάνω σε μιá πολυθρόνα του ιδιαιτέρου της δωματίου.

Η λαϊδή Διάνα ήταν ένα ύπέροχο πλάσμα, νέα και θραύα σαν νεράδα. Δεν είχε κλείσει άκόμη τα είκοσιένα χρόνια της. Μά τό άλλοτε ζωφό ζωώμα του προσώπου της, είχε χαθεί τώρα, είχε σβήσει και μιá ώχρότης φανέανε πόσον είχε μαρναί την καρδιά της ή δοκιμασία της νύχτας εκείνης και ή άπόλεια του πιο πολύτιμου και πιο άγαπημένου της στολίδιου. Κρατούσε τα μεγάλα μάτια της υποκλεισμένα, σαν να μη μπορούσε να ύποφέρη τό φως ή σαν να ζήτησε «άταλλαγή απ' τα βασίνα και την κοίρασι και να κοιμηθ ή για να λησμονήσ...

— Μιλαιδή, είνε μιá κομφοτέρα, μισανόγοντας την πόρτα, σής ζητώ συγγνώμη, γιατί μπαίνω στο δωμάτιό σας παραβάνοντας τις σήτες διαταγές σας. Άλλά είμαι ύποχρεωμένη να τό κάνω, γιατί ο λόρδος Καϊνμπουρν έπθυμεί να σας ύποβάλ ή τέθει του, συνουδενάμενος κι' από έναν άλλον κύριο.

— Ό σκευός μου;...

Η νεράδι λαϊδή, ψιθρίζοντας τό δωμα του σκευόου της, ένκοσσε μιá έλαφο άνατριχίλα και μιá σκιά πέρασε απ' τό πρόσωπό της. Κατόπι άπάντησε:

— Νάσον, πές στον σύζυγό μου ότι θα τον δεχτώ με μεγάλη εύχαρίστησι...

Ύστερα από μιό λεπτό ή πόρτα ξανάνοιξε και ο λόρδος Καϊνμπουρν απήκε μέσα, άκολουθούμενος από έναν κύριο φηλόν κι' άδύνατο. Ο λόρδος Καϊνμπουρν θα ήταν έφτά-όχτώ χρόνια μεγαλύτερος απ' τη σύζυγό του. Η εμφάνισή του έκανε θαυμασία έντύπωσι, με τό φροντισμένο και κομψό ντυσιμό του και τό καλοδωμένο σώμα του. Τό πρόσωπό του ήταν κανονικό, άφραγάδιαστο κι' έκφρασιακώτατο, και τό ξανθό μουστάκι του, φαιδισμένο σύμφωνα με την άγγλική μόδα, έδινε έναν τόσο έπιδελτικό στην όλη του εμφάνισι.

Ο λόρδος, τη στιγμή που ο σκευός του στεκόταν λίγο πίσω και κίταζε με περίεργα βλέμματα τριγύρω στο δωμάτιο, έτρεξε κοντά στη σύζυγό του, της έπιασε τό άβρο χέρι και της τό φίλησε.

— Έλπίω, άγαπητή μου Διάνα, της είνε χαμογελώντας, ότι είσαι καλύτερα. Ο γιάτρος Όβεν με βεβαίωσε ότι ο πρετός έστεσε. Νομίζε διως ότι έχετε άπόλυτον άνάγκη ήσυχίας και άναπαύσεως.

— Ο γιάτρος Όβεν έχει δίκιο, άπάντησε ή Διάνα με τη γλυκύη και μεταλλική φωνή της. Γι' αυτό, Πέρσυ, θα κάνετε καλύτερα αν έρχόσαστε μόνες σας. Ποιός είνε ο κύρος; Δεν τον έχω ύδει ποτέ και δεν είνε βέβαια τώρα ή κατάλληλη ώρα για να κάνω κανονικές γνωσιμές. Κάνε όπως μπορείς να φύγη από δω, Πέρσυ!... Δεν μπορώ να ύποφέρω την παρουσία σου!...

Άλλά ο λόρδος Καϊνμπουρν δεν έδειξε κομψία διάθεσι να συμφορηθ ή με την έπιθυμία της σύζυγου του, μη έπιθυμία που άσφαλώς προσεγγότανε άπό τη νευρικήότητά της, που ήταν βέβαια δικαιολογημένη, ύστερα από μιá τέτοια δοκιμασία. Έσκυψε λοιπόν από πάνω της και της ψιθρίσε στ' αυτή:

— Ο κύρος αυτός είνε ο μόνος άνθρωπος που θα μπορούσ ή ξαναθύ το «Γαλάζιο Διαμάντι». Είνε ο Σέρλοκ Χόλμς, ο διάσημος άστυνομικός.

Μόλις ειπώθηκαν τα τελευταία αυτά λόγια, τό μάτι της λαϊδής Διάνας άνοξαν διάπλατα!... Ήταν άδύνατο να καταλάβ ή κανείς αν τό όρασί έκείνα μάτια έξέφραζαν φόβο ή μιá χαρούμενη έκπληξη.

— Ο Σέρλοκ Χόλμς!... Ο κύρος αυτός είνε ο Σέρλοκ Χόλμς!... φώναξε ή λαϊδή ενώ άνασπώνονταν σιγά-σιγά πάνω στην πολυθρόνα της. «Ω! κύριε Χόλμς, συγγνώμη γιατί δεν σας πρόβξα απ' την άρχή. Είμαι άπολύτως ένθουσιασμένη με τη γνωριμία σας... Αυτούμαι δέ ότι γνωρίζοσαστε σε μιá περίπτωση τόνον διδερβή για μάς.

— Άλλά, μιαιδή, άπάντησε ο Σέρλοκ Χόλμς, πάντοτε με σεβασμό τό μικρό άσπρο χέρι της Διάνας, τό έπάγγελμά μου άπαιτεί να εμφανίζομαι πάντοτε εκεί όπου βασίλευει ή θλίψη κι' τό πένθος. Άλλωστε, και στην προκειμένη περίπτωση, είμαι εύτυχής γιατί δεν πρόκειται ποιά για μιá άσημαντή άπόλεια.

— Πώς!... Θεωρείτε, κύριε, τό «Γαλάζιο Διαμάντι» ένα άσημαντο πράγμα, φώναξε έκπληκτος ο λόρδος. Γνωρίζετε ότι, κατά τη γνώμη των ειδικών, ή άξισι του δεν είνε μικρότερη από είκοσι χιλιάδες στερλίνας;

— Τό γνωρίζω, μιλόρδε, άπάντησε ο Χόλμς, αλλά πιο πολύτιμο απ' τό διαμάντι είνε άσφαλώς ή ζωή της σύζυγου σας. Μη λημονείτε τί κίνδυνο διέτρεξε ή μιαιδή. Κίνδυνο θανάτου, είνε όμορφο!...

— Ναι, έχετε δίκιο, άπάντησε ο λόρδος. Η λατρευτή μου σύζυγος έκινδύνεψε σοβαρά. Ο κακούργος που της έλαψε τό διαμάντι, μπορούσε και να...

— Νά τη φωνεύση! συμπλήρωσε ξερά ο Χόλμς.

— Ναι, Θεέ μου, να τη φωνεύση!... (Άκολουθεί)

